

Terék Anna

Keleti

Ültünk a csöndben
a csempészekkel Kelebián
a kocsmá előtt,
Isten tenyerén,
meg a lépcsőkön, és
szívtuk egymás után
a sok cigarettát,
mindegyiknek tetovált volt a
keze, lába, remegtek
a hidegben,
mint megannyi
tátongó sebhely,
bőrre vert, színes rajz.

Nem indult el aznap
a nemzetközi vonat,
nem jött ki Belgrádból
a ráhulló bombák miatt,
és mi vártuk a csempészekkel
az első hajnali vonatot,
ami Józsefvárosba vitt.
A hónunk alatt volt
az áru,
az egész világ,
vittem magammal mindent,
aminek ára volt,
amit el lehetett volna még adni.

Olyan lassan múlt az éjszaka,
hogy majd' beszakadt az ég,
mire a hajnal felkapaszkodott rá.
A csempészek szívták a cigarettám,
én ittam a sörüket,
és vártunk,
az idő megszűnik olykor,
és nem lehet kimozdítani sehogyan.
Áll az ember a sötét ég alatt,
és állnak a percek az órájában
a karján.

Hajnalban a hideg vonatban
horkoltak a csempészek,
indultunk Józsefvárosba,
hónom alatt vittem az életemet,
összerázta az egészet a vonat,
mire Pestre értem,
már semminek sem volt
bennem helye.

Gyalog mentem a Keletiig,
dél lett, mire odaértem,
hónom alatt a csomagokkal,
kinyúltak a karjaim,
fázott az arcom,
megállás nélkül
fúj a szél.

Feküdtek a Keleti előtt a részegek
az egyiknek szájában
két cigaretta lógott.
El kellett volna vennem az egyiket,
jó lett volna megnyugodni, látod
Istenem, mennyire egyszerű
dolgoztól érzi magát otthon az ember.

Álltunk a napfényben,
mellkasunkat a szélnek feszítve,
hordozott épp bennünket
tenyerén az Isten,
mérni lehetett volna velünk az életet,
de zuhant az ég, gyorsabban forgott,
mint idelelt a föld,
és mi belemarkoltunk,
hogy vigyen magával,
és ráztuk,
egészen közel húztuk a Keletihez,
mintha be lehetne takarni vele
ezt a részeg testekben fürdő,
törött épületet,
mintha be lehetne takarni vele
engem is,
hogy elnyeljen az ég,
hónom alatt az életemmel.